Kristálya vágynak és reménynek

Кристалл любви, кристалл надежды

Kristálya vágynak és reménynek,
száz hófúvás, száz holdgaras!
Maradjak, menjek, sose kértek,
én hajszoltam magányomat.

Állok mélység felett. Az égen
két griff száll. Kékség tengere.
Ó, hullámok, csipkés enyészet! –
nincs rátok szó és nincs zene.

Kristálya kínnak, feledésnek,
kongó, komor harang-imák!
Hol hold derengi e vidéket,
hol nap forralja, mint a vágy.

Itt állok. S nem lépek a mélybe.
De serlegem Rád emelem.
Iszom bronzát a bornak, és e
bronz fénye boldog énekem.

Dalolok. S nem a keserűség
kottázhatatlan énekét.
Túlérett felhő hozza hűsét,
frissítő záport küld az ég.

Itt állok. Poklaim ledőltek,
nem vesznek rajtam már erőt.
Kristálya légnek és időnek,
ó, vágy- és létezés-erőd!

——————————————————-

(A Viktor Szosznora versei *című kötetből. Baka István fordítása.)*

*   ←* *Előző oldal   *Következő*

oldal →